

הנהג של בגין מסיע את עוזר-פרס ומה אמר יצחק שמיר באוסטרליה

אנשים

לאגודה החדשה הצטרפו הזוג צור, הזוג רות ועדי אמוראי (בתצלום משמאל), והזוג וילהלם ומרדכי וירשובסקי (בתצלום למטה). שחלקו מחמאות רבות לביצוע האופרה. המסיבה שנערכה במלון קרלטון, נפתחה בנאומו של אברהם עופר, מנכ"ל האופרה, ואנט דולצ'ין.

הדסה צור עם בעלה, שרהקליטה יעקב צור. השתתפו השבוע במסיבה שנערכה לאחר בכורת האופרה נישואי פיגארו. האופרה הישראלית המתחדשת אירגנה את המסיבה לאגודת ידידיהאופרה, שאותה הקימה אנט דולצ'ין.

לגבי הופעתו. הוא חש שהיה מ" שוחרר מדי.

העיתונאי דן מרגלית היהרה השבוע בקול, במיוננה כנסת, מדוע חלק מהכריזות והאנשיהציבור מכונים בעיתונות בכינויים בלתירשמיים — י"י סי שריד, יוסי ביילין — ואילו אחרים באורח רישמי ביותר, גם אם יש להם כינויי חיבה שגורים בפי הכל — אברהם שריד ולא אברהם, אהרון הראל ולא אהרל"ה, אריאל שרון, למשל, כונה בתקופתו הפופולארית יותר, "אריק". מרגלית סבור כי הכינויים של אנשיהציבור הם פועלייצא של היחסים בינם ובין העיתור נאים המסקרים אותם. זוהי, אגב, טעות: יוסי" אינו בהכרח קיצור של יוסף, אלא שם כשלעצמו.

ועיתונאי אחר — אלי מלך רם — עורר תשומתלב השבוע, כששאל שאלות שהי תשובות עליהן ידועות, שאלות של תיר: מהיכן משדרת הטל-וויזיה הלימודית את ערב חדש? ועוד. רם, ששב משליחות הטל-וויזיה הכללית בארצות-הברית, ומונה ככתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, מנסה להתאקלם של דש בארץ, ולהתעדכן בשינויים שחלו מאז שעזב.

אנשיהציבור רבים אוהבים לערוך ביקורים בכפרים ורועים או עריכים. קבלות-הפנים הנער-

(מערך) התאכזב מעט מהסיי פורים שסיפרו כמה מעמיתיו על המנכ"ל המדיני של משרד החוץ, יוסי ביילין. רמון ביקש להוסיף על הסיפורים שהתפרסמו בהעולם-זה את הסיפור הבא: במערכת-הבחירות האחרונה התגלתה מחלוקת בין נערי פרס המתרבים והולכים — מי יישב היכן, כלומר: מי יישב סמוך יותר ל"שימון". ביילין, כבר אז הבכיר והמקורב ביותר בין חברות-הצעירים, ובאשר למי במירפסת של הבניין ברחוב-הירקון.

הכל עסוקים ברחמים על בועז אפלכאום, שהושאר על-ידי פרס מאחור, במישרד ראשיהממשלה. אפלכאום דווקא עסוק בכניית לישכה לתפארת ובתוכניות חדשות. ובאשר למי כונת שנלקחה ממנו — הוא פתר חישקל את הבעיה, בעזרתו האדיבה של יחיאל קרישאי, איש-שלומו של מנחם בגין. עכ" שיו ניתן לראות את נהגו הגיני ג" של בגין מסיע את עוזריהם של בגין ופרס בכפיפה אחת.

שריהחזי שימרון פרס התראיין ביום השישי שעבר בי תוכנית מוסף-המוספים של הטלוויזיה החינוכית. פרס, לא מכופתר ומנוסס כהרגלו, דיבר על מנהיגו, דוד בן-גוריון, משתם המישרד, היו כל המער רבים מרוצים. הכל — מלבד פרס, שהביע חוסר-ביטחון-עצמי

בישיבתה האחרונה של ועדת-הכספים של הכנסת עלה נושא התפטרותו של חבר-הוועד דה מרדכי ("מורל"ה) בראון, מהכנסת. חבריהוועדה הרעיפו חום על עמיתם הפורש, ואילו חבר-הכנסת אריאל ויינשטיין הגדיל לעשות, כשהציג: "רע לך! יש אצלנו פרוטקציה לחבריהוועדה שעוזבים" למראה הרמת הגבות, המשיך: "חמש הבקשות הראשונות שתי ביא לוועדה — יאשרו בלי ריוון" לכל מי שתמה מתי החלה המסורה, הוסבר: כך נהגו כלפי יחזקאל זכאי, שעזב את ה-כנסת ושב לוועדה כמנכ"ל מקור רות. כך נקבע תקדים.

בדיחה המסתובבת במסי-דרונות הפוליטיים: כשישימרון פרס היה פעם-פעם ראשי ממשלה, והתעופף ברחבי הער לם, אחת מנקודות-הנחיתה שלו היתה קאמרון. שניים מצבא יוע-ציו טילו שם בג'נגלים והת-פעלו מהנוף הפראי. פיתאום הגיח אריה מהצימחיה והתחיל לדרוך אחר השניים. היועצים פתחו במנוסה, במהלך מרוצתם, אמר אחד מהם לרעהו: "אוף, כמה חבל שאני לא נועל נעליהת-עמלות". מה זה משנה? הופתע השני, "האריה ממילא זריו מאי-תנו". כן, נאנח הראשון, "אבל ככה הייתי יותר זריו ממך..."

חבר-הכנסת חיים רמון

שליחות סודית לגמרי

סתם אדם יכול היה לחשוב כי היעלמו של ח"כ יצחק ארצי מנוף הכנסת אינו מאורע היסטורי, וכי ביקור של עסקן ישראלי אצל קהילה יהודית בארץ לא-עויינת אינו אירוע לכותרת הראשית בכל-תיקשורת. לא כן חושב יצחק ארצי, הנציג של מיפלגה שאינה קיימת — לע — שנבחר ברשימת המערך.

ארצי הספיק להשמיץ את המישלחת הישראלית שיצאה למיפגש עם אש"ף ולגנות את הפגישה שלה מכל וכל. ואז התכוון למסעו הסודי-לגמרי בשליחות-סודית-לגמרי לארץ סודית-לגמרי.

אז ככה: ביום הרביעי בבוקר יצא חבר-הכנסת יצחק ארצי (ל"ע-מערך) בסודיות מוחלטת לכיוון הגבול היוגוסלוי. ארצי התכוון לשהות ביוגוסלוייה כמה ימים, על פי הזמנה שקיבל. עם זאת, כששוחח עימי, שעות ספורות לפני-כן, לא היה בטוח עדיין שהכל יעבור כשורה, והיוגוסלויים אכן יאשרו את כניסתו של חבר-כנסת לארצם.

סיפר ארצי: עדיין אין לי ויזה: אני צריך לקבל אותה רק כשאגיע לגבול היוגוסלוי. לכן אני חושש כל-כך מפירסום מוקדם של נסיעתי. זה עלול לעורר מבוכה אצל היוגוסלויים ועלול לעורר בעיות.

עד עכשיו לא נסעו ישראלים, הנושאים בתפקידים ציבוריים, ליוגוסלוייה בדרכון-שרות — דרכון הניתן לאיש הנוסע בתפקיד ולא באופן פרטי. אני מתכוון לשהות שם כמה ימים. הזמנתי לשם על-ידי הקהילה היהודית בזאגרב. זוהי הקהילה היהודית השניה בגודלה ביוגוסלוייה, אחרי הקהילה בבלגרד. בסך-הכל יש כ-7000 יהודים ביוגוסלוייה. ההזמנה היא לרגל חגיגות לציון 180 שנים לקהילה בזאגרב.

מדוע הזמינו אותי? כי אני מכהן כיושב-ראש מועצת בית-התפוצות. נכון שהעובדה שאני חבר-הכנסת מסבכת את העניינים, מקנה להם רשמיות. באמת חששתי שימנעו ממני לבקר שם. השילטונות צריכים לאשר ביקור כזה. הקהילה היהודית שם מקיימת קשר הדוק עם השילטונות. הודעתי לקהילה שאני מגיע, והם הודיעו לי בתשובה שהם יחכו לי. אני מבין מכך שהשילטונות אישרו את ביקורי. אני מקווה...

הודעתך על כך לשימרון פרס. הוא בירך על עצם הנסיעה. אני עצמי מתכוון לברך שם בשם הממשלה. הכנסת, ובשם העיר תל-אביב, שאני חבר-העירייה שלה. אנסה גם להיפגש עם ראש-עיריית זאגרב ולהגיש לו מתנה — אלבום של תל-אביב.

בשעתו הצלחתי לקיים פגישה כזאת עם ראש-עיריית ורשה.

אני רוצה גם לנסות ולארגן תערוכה בבית-התפוצות על גורל היוגוסלויים במלחמת-העולם השניה, ועל הפרטיזנים שם. הנאצים השמידו ביוגוסלוייה לא רק יהודים אלא גם רבים מבני-העם היוגוסלוי. אנסה ליצור שיתוף-פעולה לצורך קיום התערוכה.

מכיוון שיהיו נציגים של השילטון בחגיגות — לא אפשר שום הזדמנות ליצירת קשרים. או התחלה של קשרים, בתקופת-שהייתי הקצרה. לפני 40 שנה עזבתי את זאגרב בדרך לישראל. כעת אני סוגר מעגל.

כל חבר-כנסת הנוסע לחו"ל מקבל דרכון-שרות, שאינו מעניק לבעליו מעמד דיפלומטי וחסינות, אך מגדיר אותו כאיש-מימשל בתפקיד.